

UNĚSENÍ

AK ICH CHCE ZACHRÁNIŤ, MUSÍ NAJPRV
ODHALIŤ PRAVDU, LENŽE TÁ VEDIE
DO MINULOSTI A DO LESOV,
KDE ČÍHA SKUTOČNÉ MONŠTRUM.

JESS LOUREY

UNESÉNÉ

JESS LOUREY

JESS LOUREY
UNESENÉ

Vydala GRADA Slovakia s.r.o., pod značkou Cosmopolis
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 270. publikáciu.

The Taken Ones, vydané vydavateľstvom Amazon Publishing v roku 2023,
preložil do slovenčiny Michal Zidor.
Jazyková redakcia Anetta Letková
Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedný redaktor Tomáš Hájek

Vydanie 1., 2024
Počet strán 328
Tlač Finidr, s.r.o.

Text copyright © 2023 by Jessica Lourey
This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon
Publishing, www.apub.com, in collaboration with Kristin Olson Literary Agency s.r.o.
All rights reserved.

Cover Design by Caroline Teagle Johnson
Cover Image: © Nana Kakraba / Shutterstock; © DEEPOL by plainpicture /
Dirk Wüstenhagen / plainpicture

Slovak edition © GRADA Slovakia s.r.o., 2024
Translation © Michal Zidor, 2024

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané. Automatizovaná analýza textu alebo údajov v zmysle článku 4 smernice 2019/790/EÚ a používanie tejto knihy na školenie AI sú bez súhlasu držiteľa práv zakázané.

ISBN 978-80-8090-863-8 (ePub)
ISBN 978-80-8090-862-1 (pdf)
ISBN 978-80-8090-861-4 (print)

*Túto knihu venujem brilantnej, láskavej a zábavnej
Jessice Tribble Wellsovej, ktorá povedala:
„Hej, nechceš napísať poviedku?“
a tým prizvala do sveta Van a Harryho.*

Úvod

Júl 1980

Leech Lake, Minnesota

Slnko na oblohe divoko pražilo, až asfalt pod Ruenými modrými pruhovanými adidaskami pulzoval a ligotal sa. Rýchlym pohybom si utrela kvapky potu stekajúce po jej lícach a napadlo jej, ako dlho to ešte potrvá, kým si bude môcť vychutnať ľadový chlad potôčika.

Amber, zdanlivo imúnna voči teplu, začala poskakovať.

„Raz, dva, hop k mojej Mary,“ zaspievala a pohodila maslovými kučerami. Mala na sebe žuvačkovo ružové letné kárované šaty – Rue si vravela, že sú asi najkrajšie, aké kedy videla. „Tri, štyri, vrazíš do dverí!“

Všetky tri dievčatá sa rozosmiali.

Neboli to pôvodné slová rýmovačky, ale celkom sa im podobali. A možno boli ešte *lepšie* než tie pôvodné slová. Pán Ellingson, učiteľ telesnej výchovy, ktorý učil Amber a Rue v tretej triede, ich nútil na tú pesničku tancovať v posledný deň školy, keď ich pároval s chlapcami, ktorí sa im nepáčili. Od tých čias sa na nej zabávali. Lily celkom nevedela, na čom sa dve staršie dievčatá bavia, páčilo sa jej však, že ju do toho začlenili.

„Môžem si už dať svoj sendvič?“ opýtala sa, keď sa smiech zmiernil do chichotu.

Rue vrhla kradmý pohľad na Amber a zbadala, že ju tá otázka podráždila. Rue nechcela prizvať svoju malú sestru, ich mama na tom však nástojila. Vraj si potrebovala oddýchnuť, takže nebola by Rue taká

zlatá a nedozrela by na Lily na niekoľko hodín? Odkedy otec zmizol, ich mama bola unavená dosť často. Tvrdila, že od neho stále dostáva to najlepšie, čo na ňom je – šek každý druhý týždeň –, lenže tmavé kruhy pod jej očami rozprávali iný príbeh.

Rue preto musela povedať *dobre*, ale vzdorovitým spôsobom, aby mama vedela, čo ju to stojí ťahať päťročnú dievčatko na dobrodružstvo s Amber Marie Kindovou, najkrajším a najpopulárnejším dievčaťom tretieho ročníka, ktorý sa prednedávnom skončil. Potom Rue vystrojila Lily do jej obľúbenej kombinézy slivkovej farby a nabalila im dvojité porciu jedla, aby mama nemusela vstávať z postele. Dva plátky šunky s olivami v bielom chlebe (s horčicou a so šalátom v jej sendviči, s majonézou v Lilinom), dve menšie balenia Fritos, plechovku ovocného džúsu pre obe a dve červené jablká pre prípad, že by sa mama chcela pozrieť do papierového vrecka s jedlom.

Lily prosíkala o svoj sendvič od chvíle, čo odišli, takmer každú minútu, keď si práve neškriabala kožu okolo svetložltej náplasti na svojom kolene. Náplasť zakrývala dve vyrážky po komároch, ktoré jej napuchli tesne vedľa seba. Rue si nemyslela, že jej náplasť vydrží vo vode, ale človek nikdy nevie. Stále nemohla uveriť tomu, že si konečne zapláva v potôčiku Ghost Creek, a navyše s *Amber*.

Amberini rodičia boli najbohatší ľudia v Leech Lake. Otec pracoval ako srdcový chirurg hore v Minneapolise a jej mama sa zamestnala ako realitná maklérka priamo v meste. Rueina mama žasla nad tým, že napriek ich bohatstvu sú doktor a pani Kindovci *takí nepovýšeneckí*.

Ako normálni ľudia.

Jej mama to povedala na začiatku leta po tom, čo pani Kindová priviezla Amber na ich prvý výlet. Rue netušila, aký nebeský zázrak primäl Amber s jej mliečnou pokožkou a zlatými kučerami, aby s ňou chcela tráviť čas, dúfala však, že jej to vydrží, kým sa opäť začne škola, aby to mohli vidieť i ostatné deti. A keby aj nie, keby aj šlo iba o letné priateľstvo, Rue bude mať stále náhrdelník, ktorým ju raz Amber prekvapila. Dotkla sa kovu, teplého na jej pokožke. Vpredu mal červené polovičné smaltované srdiečko a dve sklíčka sa ligotali ako diamanty zasadené po

jeho okrajoch. Vzadu pod Rueinými iniciálami bolo vyryté slovo „Najlepšia“. Amberina polovica bola identická, len pod iniciálami „AK“ stálo vyryté slovo „kamarátka“.

„Teraz ešte nemôžeš jesť sendvič, ale môžeš si dať jablko,“ povedala Rue upäto.

Keď k nej Lily natiahla dľaň, Rue siahla do papierového vrečka, ktoré mala so sebou. Jeho horný okraj bol pokrčený a tmavý od jej potu. Zvnútra pocítila pach teplého šalátu.

Stavím sa, že Amberin jahodový koláč nesmrdí.

A tiež, že má aj termosku s niečím chladným na pitie.

Klapot Amberiných drevákov Dr. Scholl's na lepkavom chodníku dodával rytmus jej myšlienkam.

Klik-klap. Klik-klap.

Rue našla jablko a podala ho sestričke. Lily teplé ovocie prijala, kým doň však zahryzla, nakrčila nos. Zatiaľ čo prežúvala, chrptom ruky si utierala ústa. Jej rubínová ozdoba sa zaleskla na slnku a potom sa jej zachytila do vlasov; jeden pramienok jej vyklázol z vrkoča, hoci jej ho predtým upevnila gumičkou sama Rue.

Rue jej počas chôdze odmotala vlasy a vrhla bočný pohľad na Amber, či si to náhodou nevšimla. Lily občas liezla Rue na nervy, no na škôlkarku nebola zlá, a vôbec, ako vravievala ich mama, teraz to boli ony tri proti celému svetu.

„Ako dlho ešte?“ opýtala sa Lily, ktorá sa mrvila pod dotykom svojej sestry.

„Už sme skoro tam,“ uistila ju Rue. Pustila sestru a zaťahala za vytrčajúci okraj jej plaviek, ktoré sa jej pod šortkami zasekávali do zadku. Lily sa jej doma spýtala, či si má plavky obliecť, alebo ich zbaliť na cestu. Rue jej povedala, aby si ich obliekla. Dúfala, že to odhadla dobre. „Myslím, že je to za tamtými stromami.“

„Presne,“ potvrdila Amber a šťastne prikývla, stále veselo poskakujúc.

Klik-klap. Klik-klap.

Potôčik sa nachádzal v časti kľukatiacej sa Elm Street, na ktorej žila Amber. Rue bývala s Lily a mamou na presne opačnom konci. Táto

strana jej pripadala ako celkom iná planéta; domy tu boli obrovské a čisté, trávniky pokosené dokonale. Ruein koniec ulice nebol zlý, lenže domy tam nevyzerali nové, len veľké. Ten ich postavil Ruein starý otec a v závete ho odkázal jej mame. Nedostala k nemu žiadne peniaze, lenže zostať v tom obrovskom starom dome a platiť za jeho údržbu *stálo rovnako veľa peňazí ako prenajať si smradľavý malý byt v meste.*

Aspoň tak to vravela Rueina mama.

„Diera na plávanie je tuto.“ Amber ukázala pred seba, potom ich odviedla z lepkavého asfaltu do priekopy, ktorá označovala koniec Elm Street. Alebo začiatok. Rue si vravela, že to asi závisí od toho, kde človek stojí.

Dievčatá vstúpili na prašnú trávu, prešli ešte niekoľko krokov a bez slova zastali na okraji lesného porastu. Tmavozelené listy stromov sa navzájom prekrývali, sľubujúc príjemný chládok, a Rue mala pocit, že pred sebou začula hudbu tečúcej vody. Niečo jej však predsa bránilo kráčať ďalej.

Hoci sa priam varila na slnku, vôbec nemala chuť vojsť do toho pochmúrneho lesa.

Obrátila sa. Za nimi bola taká dokonalá scéna, že vyzerala ako vystrihnutá z filmu: jeden obrovský, honosný dom za druhým, niekoľko lesklých vozidiel zaparkovaných na príjazdových cestách, všetky bez jedinej známky poškodenia či hrdze, línia nových hnedých telefónnych stožiarov, pôsobiacich ako rad strážcov s drôtom natiahnutým medzi nimi – v diaľke boli čoraz menšie, až mala Rue pocit, že by mohla zachytiť ich vrcholky medzi dva prsty.

Niekde zaštekal pes.

Otočila sa späť a civela na neprívetivý vchod do lesa. Viedla doň cestička, úzka ako jazyk. Dievčatá prešlapovali na jeho okraji; žiarivý a známy svet za nimi, neznámy svet kúziel pred nimi. Rue sa napriek teplu zachvela, pomyslela na príbehy o Bendym, ako sa prediera týmto lesom, na príbehy, ktoré jej vravela mama. Znели síce hlúpo, keď však stála tam na okraji lesa, pripadali jej veľmi, veľmi skutočné.

Musela to pocítiť aj Amber, pretože ani ona sa nepohla z priekopy, iba tam stála a zízala do hustého porastu. Cestička ich lákala, aby sa pred

páliacim slnkom uchyľili do príjemného chladu, no ani Amber, ani Rue sa nedokázali pohnúť. Bola to Lily, kto ich nakoniec začal ťahať do lesa – odhodila jablko a chytila obe dievčatá za ruky.

„Posledná v potoku je zhnité vajce!“

Jej nadšenie prelomilo kúzlo. Amber a Rue sa na seba usmiali ponad jej hlavu a spoločne vkročili do lesa. Pokles teploty si Rue vychutnávala – akoby sa otvorili dvere do obrovskej chladničky. Párkrát začula, ako sa deti – hlavne chlapci – rozprávajú o plávaní v diere potoka Ghost Creek; vraj je tam stará pneumatika zavesená nad najširším miestom, odkiaľ sa dá skákať do krištáľovo čistej vody tak hlboko, až vystrelíte ryby nad hladinu. Nikdy predtým však Rue nikto nepozval a nebola si celkom istá, kde ten potok je.

Amber však áno.

Aspoň to tak povedala. A teraz kráčala s istotou vpred, akoby presne vedela, kam majú namierené.

Bolo ťažké ísť trom vedľa seba po udupanej hline. Cestička bola taká úzka, až Rue musela pustiť Lilinu dlaň, keď sa stromy príliš priblížili. Rue zaostala, kým sa cestička nerozšírila, potom hneď pribehla k Lily a opäť schmatla jej ruku, vďačná za to, že si dnes vzala botasky, nie sandále, takže popadané konáre nemohli poškriabať jemné okraje jej chodidiel. Lahšie by pre ňu bolo, keby jednoducho zostala vzadu a nasledovala Amber a Lily, no uvedomila si, že nechce, aby išli vpredu samy. Malo to niečo spoločné s teplotou v lese. Taký neprirodzený chlad po rozpálenom slnku.

Alebo to mohlo byť spôsobené absolútnym tichom, akoby vstúpili do prázdneho kostola, nie do živého lesa. Nemali by počuť šťastné výkriky ďalších detí, hrajúcich sa v potôčiku? Detí ako Jacob Peters? V posledný deň tretej triedy ju pri párovom tanci požiadal o tanec. Všetci pritom posmešne zavýskali a potom naznačovali bozkávanie. Tie posmešky jej boli veľmi nepríjemné, tanec s ním sa jej však páčil. Vravela si, že by sa jej páčilo aj zaplávať si s ním, možno mu predviest', aká je dobrá v skákaní zo zavesenej pneumatiky.

Držala Lily za spotenú dlaň a priala si, aby jej oranžové jednodielne plavky s kužeľovým vzorom neboli rozťahané a kúpené z druhej ruky

v Goodwille, keď sa pred ňou objavil ďalší veľký strom s hrubým a drsným kmeňom. Takmer vrazila priamo doň. Práve pustila Lily a chcela sa postaviť za ňu, keď si všimla, že Amber stuhla ako socha. Civela pred seba a jej pokožka nabrala farbu smotany. Rue natiahla ruku, aby ňou zatriasla, taký mala hrozný výraz, no potom zbadala aj tvár svojej sestričky.

Stiahla sa do výrazu čirej hrôzy.

Obrovský strom bránil Rue vo výhľade, preto nemohla vidieť, čo také strašné je pred nimi, bez toho, aby obišla kmeň. Nechcela sa tam pozrieť, lenže ako to nemohla urobiť? Ako mohla hľadiť na to, aké sú obe dievčatá paralyzované, s výrazom absolútnej, príšernej hrôzy, a nevidieť, na čo sa dívajú? Kto by mohol?

Preto sa vyklonila spoza stromu.

Vzdialene si uvedomovala teplý prúd moču stekajúci po jej nohe.

„Nájdem si krajšiu od teba,“ hlesla Amber, nebol to však jej hlas.

Rue si neskôr spomenula, že to Amber povedala. Pomyslela si, že je to skutočný verš z piesne na konci školského roka, nie z tej, ktorú si vymysleli.

A to je posledné, čo si z toho dňa pamätala.

Kapitola 1

Prítomnosť

Van

„Nespomínajú si na minulosť, vieš?“

Zavrtela som sa a odstúpila od veľkej metly, o ktorú som sa opiera-
la, zatiaľ čo som hľadala do kliecky. Bol to obrovský uslintaný huňatý
pes, sčasti bernardín, sčasti malamut. Laminovaný nápis na jeho kliecke
oznamoval, že sa volá MacGuffin, že nemá problém s mačkami a že ho
daruje pár, ktorý čaká dieťa.

„Keď zvieratá niekto adoptuje, zabudnú na všetko, čo bolo pred-
tým,“ pokračovala dobrovoľníčka. Povedala by som, že mala niečo po
dvadsiatke, oblečenú teplákovú súpravu hroznovej farby a z tváre jej
vyžarovala cieľavedomosť. Hovorila tým „nápomocným“ tónom, ktorý
používajú niektoré ženy, keď sa rozprávajú s niekým, o kom si myslia, že
je pod ich úroveň. Nikdy to na mňa neskušali, keď som mala na opas-
ku pripnutý policajný preukaz a pištoľ, no vzhľadom na moju výšku,
neupravené šaty a blond vlasy stiahnuté gumičkou som vyzerala oveľa
mladšie – a jemnejšie –, než som bola v skutočnosti.

Pomýlila si ma s niekým, s kým sa môže hrať.

„Čítala som to na internete,“ pokračovala. „Samozrejme, psom môže
chvíľu trvať, kým zabudnú, keď ich však adoptujú, spomienky na ich
starú rodinu sa im nakoniec vymažú. Naučia sa milovať kohokoľvek, kto
si ich vezme domov.“

„Ak ich niekto adoptuje,“ kontrovala som, hľadiac na šedivého psa.

Útulok Minneapolis Animal Haven zvieratá nezabíjal, takže MacGuffin tu bude žiť tak dlho, ako treba. No nečaká ho žiaden úžasný život. Bude dostávať jedlo a vodu, každý deň mu vyčistia klietku, a ak bude dostatok nás dobrovoľníkov, niekto ho bude brávať na prechádzku, lenže kvílenie vystrašených zvierat nikdy neustávalo. Aj ten smrad musel byť pre ne ťažký. Dokonca i pre ľudí je odpudzujúci a my cítime len moč a výkaly. Pre psa či mačku, zviera, ktoré vie v tých pachoch čítať ako v knihe? Musia to byť muky.

„Ach, jeho adoptujú!“ namietla žena a pokúsila sa o úsmev. Profesionálne nafarbené gaštanové vlasy mala na hlave navrhšené tak nahusto, že museli obsahovať pričesky. Niečo také by poriadne narušilo miesto činu. „Všakže, MacGuffin? Určite ťa adoptujú.“

Obrovský pes švihol chvostom o zem a zažmurkal reumatickými očami.

„Zdá sa, že s ním bol niekto práve na prechádzke,“ zhodnotila a potukala nechťom po štítku. „Možno by si si mala vybrať iného psa.“

„A možno by si mala odpáliť a starať sa o seba,“ odvetila som konverzačným tónom, akoby som jej ukazovala smer v štvrti, ktorú nepoznám. Došla mi už aj tá troška trpezlivosti, ktorá mi zostávala. Len jedna vec je horšia než to, keď mi cudzí človek vraví, čo by som mala robiť, a totiž zistiť, že mám rovnakú životnú filozofiu ako niekto, kto má na sebe jogové tepláky za dvesto libier.

Najlepšie je zabudnúť.

Akoby mi čítala myšlienky.

Potiahla nosom a odkračala, zrejme hľadajúc niekoho iného, nad kým by sa mohla povyšovať. Sledovala som, ako odchádza. Zapísala som sa na štvorhodinovú večernú zmenu. Bolo iba na mne, ako ten čas strávim. V niektoré dni som čistila výkaly v mačacej miestnosti a potom ťahala motúz po zemi, aby si mačiatka mohli vybiť loveckú energiu. Inokedy som vymieňala podstielky s cédrovou vôňou v klietkach škrečkov, myši, zajacov a morčiat. Jedno popoludnie som dokonca cvičila s albinom ježkom.

No väčšinu dní?

Väčšinu dní som sa hrala s veľkými psami po tom, čo som im dokonale vyčistila kliecky.

V detstve som mala vlastné šteňa – teda aspoň som ho považovala za svoje – na farme. Bol to pes farby bigla a tvaru mastiffa, ktorého som volala Medveď. Keď nás policajti vyhnali a odvážali ho v dodávke s klieckou, kňučal za mnou. Takže nepotrebuje diplom z psychológie, aby ste sa dovtípili, prečo ma priťahovali veľké psy. Kým som im čistila kliecky, potichu som sa s nimi rozprávala. Prihovárala som sa im hlúpymi, nežnými slovami lásky. Vrela som im, že keby boli moje, nikdy by som sa ich nevzdala len preto, lebo sa situácia skomplikovala.

„Podme, MacGuffin,“ oslovila som ho a vzala vôdzku z jeho kliecky. „Ideme sa nadýchať čerstvého vzduchu.“

Pes sa sťažka postavil a došuchtal sa ku mne. Mal osem rokov, na veľkého psa to už bol stavec. Aj tak však mal chvost šteniatka.

„Dobrý chlapec.“ Vošla som do kliecky a pohladila ho po hlave, pričom som mu upevnila vôdzku na modrý obojok. Pravdepodobne to ani nebolo nutné, lenže musela som dodržiavať pravidlá. „Pôjdeme na prechádzku? Čo povieš? Chceš sa prejsť?“

Začal vrtieť chvostom dvojnásobnou rýchlosťou. Keby niekde vo vzdialenosti metra a pol stála váza, rozbil by ju na kusy.

„Myslela som si to.“ Uistila som sa, že mám kefu na psa stále zastrčenú v zadnom vrecku džínsov. Budem mať pocit zadosťučinenia, keď z neho vyčesem zlepenú srst, vytriem mu z očí nečistoty a prejdem sa s ním po dvore, aby sa zbavil krčvov v starých kľboch.

Práve sme dokončovali druhý okruh okolo dvora – slnko klesalo do purpurového oparu, hoci som na koži stále cítila vlhké júlové ovzdušie –, keď mi vo vrecku zazvonil telefón. Vytiahla som ho.

Kyle K, oznamoval displej. Môj chránenec. Bol len o päť rokov mladší odo mňa a na policajnom oddelení Bureau of Criminal Apprehension, skrátene BCA, pracoval iba o niekoľko mesiacov kratšie, keď však zástupca superintendenta prideloval mentorov, bral do úvahy aj moje pôsobenie v minneapoliskej polícii. Prijala som hovor vo chvíli, keď sa

priblížil zvuk sirény a dvor zahalili blikajúce červené svetlá z cesty vedúcej okolo.

„Čo sa deje?“

„Ahoj, Evangeline,“ ozval sa Kyle. Použil celé moje meno a tón hlasu mal vyšší než obyčajne. To boli prvé dve varovania. „Si hore?“

„Veď sa s tebou rozprávam, nie?“ Blikajúce svetlá zmizli a kvíliaca siréna spolu s nimi.

„Chcem povedať, nezobudil som ťa? Viem, že si pracovala nadčasy. Možno si dnes šla do postele skoro.“

Vzdychla som si. Kyle bol dobrý agent, síce zelenáč a trochu rýchlo sa rozrušil, to však čas vylieči. „Nie, som v zvieracom útulku. Čo potrebuješ?“

Odmĺčal sa. Jeho mlčanie bolo tretím varovaním, cítila som ho ako prsty prechádzajúce po mojom chrbte. MacGuffin zakňučal, mykol za vŕdzku a ťahal ma späť k dverám útulku.

„Na severnom okraji Warehouse District došlo k vražde,“ oznámil Kyle. „Minneapolisská polícia chce, aby sme sa na to prišli pozrieť.“

Pomasírovala som si krk. Stavila by som nemalé peniaze na to, že zo všetkých agentov som bola posledná, koho by tam chceli poslať. A ani ma tam nemali poslať, pokiaľ tá vražda nebola spojená s nejakým dávnyim nevyriešeným prípadom alebo ak nebol vyšetrovací tím vyťaženy. „Ide o niečo divné?“

Kyle zakašľal. Alebo to aspoň tak znelo. „To je slabé slovo.“

V tej chvíli sa mi do mysle zaryla chladná spomienka. Nočná mora minulého večera. Kvílenie dieťaťa vychádzajúce z pivnice. Dolu schádzala žena v karmínovom pyžame, s kľúčmi v ruke a tvárou v tieni. Zastala pred dverami. Vložila do zámku kľúč. Keď sa dvere otvorili, kvílenie sa zmenilo na vydesené vzlyky.

Po celom tele som pocítila zimomriavky, spomienka ma zasiahla ako dodávka s ľadom.

„Viem tam byť o dvadsať minút.“

Kapitola 2

Van

Stihla som to za pätnásť minút.

Adresa, ktorú mi dal Kyle, ma zaviedla do zaostalej oblasti severne od Armády spásy, kde som si občas chodievala kupovať oblečenie. Vrchné poschodie skladiska zaberá bežný obchod s lacným tovarom, všetko použité veci, na prízemí bol však obchod s novým tovarom s vývesnými ceduľkami, ktorý sem niekto venoval. Podarilo sa mi tu kúpiť niečo za skvelé ceny, všetko v mojej oblúbenej čiernej farbe, a dobre sa tu parkovalo.

Celá štvrť – pôvodne nazývaná Skladisko, ale neskôr premenovaná na Severný okruh – bola začiatkom dvadsiateho storočia obchodným uzlom stredozápadu. Veľkoobchodníci a skladníci si zakladali obchody na mieste, kde sa železnica stretávala s riekou, a predávali stroje na farmy, ktoré usidlenci potrebovali na svoje usadlosti. V dvadsiatych rokoch sa tu už privádzalo a predávalo všetko od ústnej vody po oriešky. Severný okruh zažil zrod slávnych značiek vrátane cestovín Creamette a sladkostí Milky Way, nakoniec sa však skladisková štvrť pretvorila na predovšetkým rezidenčnú. Väčšina starých skladov sa pretransformovala na uhladené, maskulinne domovy. Niekoľko preživších inštitúcií – napríklad Armáda spásy – spočívalo ako materské znamienka medzi skvostnými obchodmi hemžiacimi sa návštevníkmi.

Ja som tie pôvodné staré budovy milovala.

Keď som sa priblížila k miestu činu, honosné podniky sa prudko vytratili a uvoľnili priestor oblasti, ktorá si nebola istá tým, čím vlastne chce byť. Obsahovala zmes opustených tovární, roztrúsených luxusných bytoviek prenikajúcich sem zo Severného okruhu a ošumelých obchodíkov. Tri policajné autá a sanitka sa zhŕkli na mieste, kde sa mesto stretávalo s divočinou. V Minneapolis bolo veľa takých hraničných miest, majestátne tehlové sídla stojace vedľa krovinami zarasteného potôčika, cesty pre cyklistov, ktoré vás priviedli z preplnenej obchodnej štvrte do bujného smaragdového lesa za menej než minútu, jagajúce sa jazierka ležiace v tieni mrakodrapov. Strávila som tu polovicu svojho života, ale stále som si nezvykla na tú nesúrodosť. Akoby tu všetko bolo len dočasne.

Keď som vystúpila z auta, na koži som pocítila letný nočný vzduch ako hodváb. Kyle stál na okraji policajnej pásky, čakajúc na mňa, dobrých dvadsať stôp od policajtov a sanitky, a nervózne prešlapoval z jednej nohy na druhú. Jediná pouličná lampa mu ožarovala miesto pod nakrátko ostrihanými vlasmi. Bielu košeľu a tmavohnedé nohavice mal dokrkvané od celodenného sedenia a zlato-modrú kravatu mal uviazanú tak tesne, až mu nad golierom červenela koža. Viazanka je hrozný vynález. Majiteľovi prináša iba trápenie, zato pre prípadného útočníka je skvelým nástrojom. Ani neviem spočítať, koľko obetí vražd zaškrtili ich vlastnou kravatou.

Dôvod číslo 478, prečo som rada, že som žena.

Kým som pristupovala ku Kyleovi, prehltila som lepkavý, slaný nával emócií, zmes obáv a očakávania, ktoré som pocítovala vždy pri príchode na nové miesto činu. Trio minneapolisických policajtov stojace pri sanitke na mňa už teraz vrhalo podozrievavé pohľady a šepkalo si niečo medzi sebou. Kývla som hlavou ich smerom.

Keď si uvedomia, kto som, bude to ešte horšie.

„Čo vieš?“ opýtala som sa Kylea, keď som k nemu prikočila.

„Som rád, že si tu, to viem.“ Rýchlo zažmurkal a na jeho ostro rezanej tvári sa rozliala úlava. Predtým bol strážnikom v Plymouthu, na pokojnom severozápadnom predmestí, potom prijal prácu v BCA. Toto bola pravdepodobne jeho prvá vražda.

Chcel pokračovať, ja som však zdvihla ruku. „Chcem si to zapísať.“ Vytiahla som zo zadného vrečka zápisník, nedarilo sa mi však nájsť moje obľúbené pero, ktoré písalo jedna báseň. Muselo mi vypadnúť v útluku. Pocítila som bodnutie viny. Bol to darček od detektíva Barta Livelyho, môjho starého partnera v policajnom zbore. Neskôr sa vrátim a pohľadám ho.

„Nemáš jedno pero navyše?“

Kyle mi ponúkol jednorazové guľôčkové pero.

Poďakovala som mu. Raz, už čoskoro, ho naučím, aké skvelé je mať pri sebe dobré pero. „Čo si to vravel?“

Kyle opäť začal: „Jeden bezďák sa...“

Odkiaľala som si.

„Prepáč. Muž bez domova šiel popri rieke,“ opravil sa.

„Načo?“

Zahľadela som sa na chlapíka, o ktorom Kyle hovoril. Opieral sa o zadný nárazník sanitky, na takú vlhkú a teplú noc mal na sebe príliš veľa vrstiev oblečenia. Vlasy mal z väčšej časti zastrčené pod čiapkou blatistej farby. Vytírčali mu z nej dva alebo tri pramene a líca mal vpadnuté. Buď nemal žiadne zuby, alebo len zopár. Neďaleko ležal čierny batoh plný gombíkov a záplat, pravdepodobne jeho. Najprv som si pomyslela, že má špinavé ruky, keď sa však pohol, odrazilo sa od nich svetlo pouličnej lampy a zbadala som, že sú červené.

Čerstvá krv.

„Hľadal sex, drogy alebo miesto na spanie,“ pokrčil Kyle plecami. „Hej, prečo ho neočistia?“

Jeden záchranár sa rozprával s policajtmi, ďalší stál pri zranenom mužovi a v ruke držal obvazy, no nedotýkal sa ho. Prišla som skôr než ľudia z forenzného. „Náš svedok môže mať na rukách dôkazy.“

Kyle sa uškrnul. „Nechcel by som byť ním.“

Presunula som pohľad na miesto činu na opačnom konci ohradenej plochy, asi päťdesiat stôp odo mňa. Pri diere stál chrbtom ku mne jediný muž v tmavosivom obleku. Spoznala som ho aj zozadu. V tej chvíli sa mi rýchlejšie rozbúchalo srdce.

„Hej,“ povedala som, prevrtávajúc chrbát toho chlapa očami. „Takže náš svedok kráčal popri Mississippi... A čo potom?“

„Vraj začul niekoho plakať.“

Muž v obleku sa obrátil. Skrútilo mi žalúdok, hoci som hádala správne: detektív David Comstock. Intenzívne som si uvedomila, ako vyzerám. Kým som sa sem hnala, vyčistila som sa najlepšie, ako som vedela, strhla som zo seba špinou polepenú mikinu a vymenila ju za čisté čierne tričko a sako, ktoré mám pre takéto prípady na zadnom sedadle. S potrhanými džinsami a so starými Dr. Martenskami sa však nedalo urobiť nič; oboje pokrývali vrstvy špiny z útulku.

„Plakal muž, žena alebo dieťa?“ zaujímalo ma.

Kyle zvrastil obočie. „Svedok tvrdí, že najprv si myslel, že ide o malé dieťa, a tak naň začal volať. Nepodarilo sa mu však nikoho nájsť. Takže začal prehľadávať miesto vo vzorci mriežky...“

„Vo vzorci mriežky?“ Znova som sa zadívala na útleho muža opretého o zadnú časť sanitky. Roztrásenými rukami si zdvihol k ústam fľašu s vodou. Vylial viac, než vypil. Ľudia z forenzného, radšej sa poponáhľajte. „Bývalý policajt alebo bývalý vojak?“

„Vojak,“ usmial sa Kyle. Keď zbadal môj výraz, úsmev mu pohasol. „Prepáč. Každopádne pátral po mriežke a vravel si, že ten krik asi vychádza z lesa pri rieke. Lenže postupne si uvedomil, že odtiaľ určite nie. Vychádza odtiaľto.“

Ukázal na dieru v centre miesta činu, tú, nad ktorou sa týčil detektív Comstock. Vystrelovali z nej spršky hliny na všetky strany, akoby sa svorka psov snažila vyhrabať dinosauriu kosť. Preglgla som, hoci som vedela, k čomu sa schyluje.

Kyle pokračoval. „Vtedy si bez... ten muž bez domova uvedomil, že niektoré časti zeme sú v tej oblasti mäkkšie než zvyšok. Vraj to cítil, akoby pach červov. Povedal, že nemal so sebou žiadne náradie, dokonca ani nôž.“

Zdesene som si uvedomila, čo mi chce povedať, a vyvalila som oči.

„Hej,“ poznamenal Kyle. „Začal hrabať holými rukami. Stačí sa na ne len pozrieť a hneď uvidíš, ako sa do toho pustil. Údajne nevedel, či má

bežať nájsť nejaký telefón, alebo ďalej hrabať hlinu, ale vyjadril sa, že ju nemohol opustiť. Pochopil totiž, že tam dole je žena. Pochovaná zaživa.“

Cítila som, ako sa od toho príbehu citovo vzdalujem. Bol to jediný spôsob, ako sa tú prácu dalo prežiť.

Kyle si prešiel rukou po tvári. Na jeho neoholenej pokožke to vydalo škrabavý zvuk. „Tá žena si vraj v určitom momente tiež uvedomila, že je niekto nad ňou, a začala revať ešte hlasnejšie. Lenže on hrabal na zlom konci. Prehrabával sa k jej nohám, a kým to zistil, žena zmlkla.“

Najlepšie je zabudnúť.

„Povedal, že keď ju našiel, bola ešte teplá,“ dodal Kyle. „No bolo už neskoro. Príliš, príliš neskoro.“

Tie posledné slová som ledva počula. Vtedy som už podliezala policajnú pásku, naťahovala si latexové rukavice a jednorazové návleky na topánky a kráčala smerom k miestu činu, pričom som dávala pozor, aby som šla po stopách sanitky vedúcich k diere.

Kapitola 3

Van

Keď som pracovala na vraždách s Bartom Livelym na minneapoliskom policajnom oddelení, volali nás hviezdny tím. Naša legendárna miera úspešnosti sa pripisovala Bartovým metodickým, takmer obsesívnym investigatívnym technikám a mojej neuveriteľnej intuícii. Aspoň to nám vravievali do tváří. Za mojím chrbtom ma však volali čarodejnica. Keď Barta uložili do zeme, od toho momentu ma jeho reputácia prestala chrániť a oni mi začali strpčovať život.

Možno si myslíte, že keď človek vyrastie, šikanovanie mu prestane prekážať. Vyčleňovanie zo skupiny. Lenže mňa to trápilo. Odstrelilo ma to späť do môjho detstva. Bola som tam znova, dievča s nohami do x, v ručne šitých šatách a s cirkevným účesom. Keď som už viac nedokázala zniesť šikanu na policajnom oddelení, to, ako mi lámala srdce, odišla som.

Odvtedy ubehli takmer dva roky. Nemala som žiaden plán, len zvieracu potrebu utiecť.

To, čo sa stalo potom, bolo ako idiotská hláška typu „skoč a sieť sa objaví“, akú nájdete háčkovanú pompéznyim písmom na vankúši v obchode, ktorý predáva predražené sviečky a poháre s nápisom *Vždy je čas na víno*: otvorila sa pracovná pozícia na minnesotskom kriminálnom oddelení nevyriešených prípadov.

Najali ma, aby som ju zaplnila.

Odvtedy som sa takmer výlučne venovala analýze, čo je v BCA ekvivalentom kancelárskej práce: výskum na počítači a po telefóne,

overovanie, písanie správ. Poriadna zmena po vraždách, no vôbec mi to nevadilo.

Po Bartovej smrti som potrebovala čas, aby som to spracovala.

Bola to však ilustrácia frázy „diablovi zaplatíš teraz alebo neskôr“ – mesiace strávené na stoličke znamenali, že dnes večer som sa ako dôstojníčka BCA ocitla prvý raz v teréne. Bola to však naozaj hlúpa smola, že miesto činu patrilo detektívovi Daveovi Comstockovi, vodcovi davu, ktorý ma vyhnal z policajného zboru. Pri pomyslení, že sa mu musím postaviť čelom, mi zvieralo žalúdok, ale radšej by som lízala hovno, než by som to dala pred ním najavo.

Odopla som si z opasku baterku a prezerala som si scénu. Keď som kráčala k miestu činu, pod nohami mi vŕzgal štrk. Kým sa sanitka stiahla na súčasné miesto, zrejme zaparkovala až na okraji hrobu. Odtlačky pneumatík boli široké, možno aj vymazali dôležité dôkazy, s tým sa však už nedalo nič robiť. Ak existovala šanca, že je obeť nažive, záchranári museli konať rýchlo.

Keď som sa priblížila k tomu miestu, predstavovala som si, že cítim blatný pach Mississippi, sčasti smrad a sčasti rybinu, hoci rieka sa tiahla päť či šesť blokov odtiaľ. Zaszvietila som baterkou na opačnú stranu plochy a všimla som si, že aj odtiaľ sem niekto prišiel autom za posledných dvadsaťštyri hodín, keď pršalo naposledy. Žeby vrah? Pri diere ležala vyhrabaná hlina – sypký povrchový prach, jemnejší piesok a potom hlboká čierna zemina –, navrššená v chaotických kôpkach po všetkých stranách. Hlina zakrývala veľa, ale nie všetko. Rozoznala som niečo, čo pôsobilo ako mužské šlapaje a potom ďalšie menšie, prichádzajúce od miesta, kde stálo neidentifikované vozidlo. Narezané stavebné trámy boli rozhádzané medzi hrobom a miestom, kde parkovalo to auto.

Kým som prichádzala k hrobu, cítila som na sebe Comstockov pohľad. Zatiaľ som mu však nedopriala očný kontakt. Vedela som, čo uvidím. Muža kaukazského typu, niečo po šesťdesiatke. Riedke vlasy, ktoré vždy pôsobia vlhko, tvár definovanú úškrnmi Richarda Nixona. Lesklý úhľadný oblek zakrývajúci telo, ktoré malo stále tvar mladšieho muža.

Kým Bart žil, Comstock sa ku mne správal familiárne, pri bare ma plieskal po chrbte, akoby som bola jedným z chlapov, dokonca ma raz odporučil na vyznamenanie. Stúpал po kariérnom rebríčku spolu s Bartom a každý Bartov partner bol Comstockov priateľ. Lenže v momente, keď sa Bart zvalil pri zástave srdca na zem, kým v televízii sledoval *Date-line* s poriadnou večerou v lone, Comstock sa obrátil proti mne.

To, že bol zodpovedným detektívom na tomto mieste činu, znamenalo, že dnešok bude asi rovnako zaujímavý ako zalomený kliniec v oku. Moja jediná nádej spočívala v tom, že tak ako Bart, aj Comstock mal reputáciu človeka, ktorý dokonale dodržiava procedúry. Na to, aby so mnou pracoval, ma nemusel mať rád. Pripadalo mi sľubné, že sa mu zatiaľ podarilo udržať uniformovaných policajtov za páskou. Toto bolo miesto činu, pri ktorom by väčšina policajtov bojovala o to, aby ho mohli vidieť z prvého radu. Vyslúžilo by im to dve, možno tri rundy zadarmo pri bare, v závislosti od toho, ako dlho by ten príbeh naťahovali.

Nad nami svietil takmer plný mesiac a ponáral celé okolie do zlovestnej žiary. Dávala som pozor na to, aby som stála len v Comstockových šlapajach, pomaly som sa obrátila okolo svojej osi, a rozšírila si tým obraz z malej plochy miesta činu na širšie okolie. Na východe sa rozprestieralo posledných desať stôp štrkovej plochy, ďalej viedla stará asfaltka. Za cestou sa začínal hustý les vedúci nadol k Mississippi. Západne sa nachádzala cesta, po ktorej sme všetci prišli; tyče umiestnené pozdĺž nej veštili výstavbu, ktorá nevyhnutne prenikala aj sem. Za nimi sa tiahli železničné koľaje. Na severe ležal rad opustených budov a celkom na konci, asi pol míle ďalej, vytŕčala tmavá kancelárska budova.

Päť stôp južne, napravo odo mňa, bolo epicentrum miesta činu. Štrková plocha viedla ešte osemdesiat stôp ďalej tým smerom, nasledovaná ďalším prázdny pásom zeme s dvoma opustenými továrňami po jej okraji, ktoré oddeľoval úzky prázdny priestor. Ich tehlové steny boli sivé a opadané, široké okná na treťom poschodí popraskané. Dávala som tomu rok, maximálne dva, kým sa obe časom zašlé budovy premenia na miliónové bytovky so siluetou centra Minneapolisu na horizonte.

„Detektív Comstock,“ oslovila som ho a konečne som k nemu obrátila pohľad.

Comstock uprene civel do diery. Niečo nezretelné zamrmlal mojim smerom.

Už som to ďalej nemohla odkladať. Pristúpila som k nemu a pozrela sa do diery.

Takmer som zalapala po dychu, zarazila som sa v poslednej chvíli.

Mŕtvi väčšinou vyzerajú pokojne, tak uvoľnene, až máte pocit, že len spia. V policajnom zbore som mala kolegu, čudáka menom Derek, ktorému sa každý vyhýbal širokým oblúkom. Derek zbieral pôvodné negatívny členov gangu, ktorí zomreli pri prestrelkách. Vraj sa mu páčilo, že aj človek, ktorý zahynul násilnou smrťou, môže vyzeráť po smrti pokojne.

O tejto obeti to neplatilo.

Vyzerala, akoby naďalej revala z plných pľúc.

Ležala v nepravidelnej diere hlbokoj asi štyri stopy. Bola vykopaná iba taká široká a dlhá, aby sa do nej zmestila. Pokrčila som kolená, aby som sa jej prizrela bližšie. Pozdĺž úst jej voľne visel pruh lepiacej pásky, pokrytej niečím, čo pôsobilo ako krv a hlien. Oči jej vytrčali pol palca z očných jamiek. Vlasy mala blond alebo svetlohnedé pretkané šedinami, nie drahými strieborne nafarbenými prameňmi, ktoré boli teraz v móde, skôr šlo o prirodzenú farbu vlasov ženy niečo po päťdesiatke. Mala na sebe tmavomodré nohavice a mikinu mandarínkovej farby so žltým nariaseným slnkom vpredu. Ruky mala páskou prilepené k bokom tesne nad laktami. Zviazané mala aj kolená.

Vo vzduchu sa vznášal ostrý pach ľudských výkalov.

Vzpriamila som sa a obrátila lúč baterky späť na dva páry stôp východným smerom. „Tvoje?“

„Čo myslíš?“ odsekol Comstock ostrým hlasom.

„Myslím, že si sa držal stôp záchranárov.“ To by urobil každý vyšetrovateľ vražd, ktorý za niečo stojí. Zasvietila som na spútané kolená obeť, potom späť na menšie šlapaje na východe. Buď tú ženu nezviazali predtým, ako ju zhodili do diery – čo mi pripadalo nepravdepodobné –, alebo sa na scéne objavila ďalšia žena či dieťa.

„Myslíš, že bola pri vedomí, keď ju zahrabali?“ zaujímalo ma.

Comstock mykol plecami. „Nemôžem posúdiť. Ale som si istý, že ten človek plánoval, aby sa prebudila, ak už aj nebola pri vedomí.“

Zamieril lúč baterky na kopu stavebného dreva pri hrobe, potom dolu na brázdou vykopanú niekoľko palcov nad telom obeť. Bola to šesť-palcová brázda, kopírujúca obvod jej hrude, hlavy a pliec.

Chvíľu mi trvalo, kým som si uvedomila, na čo slúžila.

Ten, kto ju pochoval zaživa, položil dosky na brázdou, aby v hrobe vytvoril malý priestor, zrejme na to, aby mala obeť dostatok vzduchu a udusila sa pomaly, uvedomovala si nevyhnutnú smrť a mohla kričať, ale nikto ju nemal počuť.

Zrazu ma začalo páliť v hrudi. Kývla som hlavou smerom k stavebnému drevu. „Kto ju nakoniec vykopal celú? Tvoji ľudia alebo záchranári?“

„On,“ odvetil Comstock a ukázal palcom za seba. „Ten bezdomovec.“

Zamračila som sa. Vrhla som pohľad ponad plece na muža opierajúceho sa o sanitku. „Celý hrob?“

„Hej. Boli sme rovnako prekvapení ako ty. Záchranári už nemohli urobiť nič, iba jej skontrolovať pulz. Mŕtva na mieste.“

„Myslíš, že je to on, kto ju tu pochoval?“ Bola to otázka, ktorá musela byť vyslovená.

Comstock chvíľu mlčal. „Nemyslím,“ povedal nakoniec tmleným hlasom. „A myslím, že ho to takmer zabilo, keď ju nedokázal zachrániť. Tvrdil, že keby začal hrabať nad jej hlavou, nie nad nohami, tak by sa k nej dostal načas. Vidíš jeho ruky? On a obeť ich majú takmer identické.“

Comstock zasvietil baterkou na ruky obeť, aby potvrdil svoje slová. Boli stuhnuté v tvare pazúrov, dlaňami nahor pri jej pleciach, pričom páska nad lakťami jej znemožňovala siahnuť vyššie. Nechty mala nezvyčajne krátke a ich konce boli otupené a čiernočervené.

„Keď sa odtiaľ snažila dostať, zodrela si prsty na kosť.“ Comstock bol dostatočne profesionálny na to, aby potlačil zachvenie. „Veľa šťastia s odtlačkami prstov.“

Zahľadela som sa do dialky. Potom som sa pozrela priamo na Comstocka.

„Prídu na miesto činu tvoji alebo moji technici?“ chcela som vedieť.

Vrátil mi pohľad a prvý raz, odkedy som sa objavila, sa mi zadíval priamo do očí. Na Bartovom pohrebe bol najhorší zo všetkých, vysmieval sa mi, blokoval mi cestu, keď som odbehla do kúpeľne po trochu súkromia predtým, ako som stratila kontrolu a pustila sa do plaču zo straty priateľa.

Zaujímalo by ma, či si Comstock pamätal to isté, lebo on sklopil pohľad prvý, akoby sa cítil previnilo. Nuž, nech. Na to tu pocit previnilosti je.

„Tvoji,“ povedal a obrátil zrak späť k obeti.

To som si aj myslela, čo však volalo po Velkej otázke.

„Tak prečo si potom volal BCA?“

Kapitola 4

Van

V dvadsiatych rokoch dvadsiateho storočia chicagskí gangsteri John Dillinger, Al Capone a Baby Face Nelson využívali minnesotskú oblasť od Saint Paul severne ako ich vlastný privátny rezort. Miestni policajti nemali prostriedky na to, aby ich zatkli alebo im znemožnili pokračovať v trestných činoch, preto štátna legislatíva navrhla vytvoriť separátnu agentúru. Sama osebe nemala mať žiadnu jurisdikciu. Jej jediným zmyslom bolo asistovať policajným zborom po celom štáte.

Zrodila sa agentúra Bureau of Criminal Apprehension alebo BCA.

Spočiatku to bol malý útvar, v podstate mobilný záložný tím. V tridsiatych rokoch sa rozrástol o štatistickú divíziu pre sledovanie a lepšie reagovanie na zločin a kriminálne vzorce. V roku 1947 BCA vybudovalo prvé forenzné vedecké laboratórium v regióne. Od tých čias sa stalo najlepším laboratóriom v krajine, vychýrené pre analýzu miesta činu a dôkazov. Odvtedy nielenže BCA prijalo viac agentov a vytvorilo ďalšie kancelárie, ale tiež iniciovalo vznik niekoľkých zásahových jednotiek a založilo jedno z prvých oddelení zameraných na nevyriešené prípady v krajine, hoci zamestnávalo len zopár ľudí.

„Urobím, čo sa bude dať, aby som ťa udržal pri nevyriešených prípadoch,“ povedal mi Ed Chandler, zástupca superintendenta investigatívnych služieb, keď mi ponúkal tú prácu. „Iba sa drž pri zemi a nezabúdaj, že si nesmieš pohnevať miestne zákonodarné zbory. Agenti BCA sú ako upíri: musia nás prizvať k sebe.“

Detektív Dave Comstock nás *prizval*. Keďže mal k dispozícii najlepšie vybavené policajné oddelenie v štáte, veľkou otázkou bolo prečo.

Namiesto odpovede sa naklonil a opatrne zdvihol umelohmotné vrecko zo zeme s jemnosťou človeka, ktorý si vyberá uhorkový sendvič na čajovom večierku. Keďže vrecko nemal pri sebe, zhodnotila som, že obsahuje tekuté dôkazy, pravdepodobne krv či tkanivo, ktoré nechcel zahriať alebo sa ním zamazať. Jeho baterka osvetlila vrecko zdola.

Naklonila som sa k nemu.

Vrecko na dôkazy obsahovalo šperk. Lacnú mosadznú retiazku, ktorá časom nabrala zelenohnedú farbu. Na konci mala privesok. Zažmurkala som. Bola to polovica smaltovaného srdiečka, uprostred umelo zubatého. V Spojených štátoch mala každá generácia detí podobnú čačku, populárnu mesiac či dva na základnej škole. Priateli či priateľke ste dali jednu polovicu a nechali si tú druhú. Ak ste boli sentimentálni, ponechali ste si ju do dospelosti, až nakoniec skončila v škatuli plnej valentínok a útržkov lístkov, ktorú museli vaše deti vyhodiť, keď ste zomreli.

Tento náhrdelník však obsahoval unikátny detail: dva ligotajúce sa úlomky zasadené do vrchnej časti napravo. Krištáľové sklo, tým som si bola istá. Zvyšok polovičného srdiečka bol červený, ktorého pôvodne paradajkovo červená farba bola zvýraznená zasychajúcou krvou. Comstock obrátil vrecko a ukázal mi zadnú stranu náhrdelníka. Niečo bolo na nej vyryté, vyzeralo to ako iniciály nad slovom, plocha bola však príliš zakrvavená, aby sa dala prečítať.

„Čo sa tam píše?“ chcela som vedieť.

„Neviem.“ Uprene sa na mňa zahľad. „Nespoznávaš ho?“

Zavrtela som hlavou.

„*Naozaj* nevieš, odkiaľ je tento náhrdelník?“ opýtal sa uštipačne užasnutým tónom, ktorý dovedol do dokonalosti pred koncom môjho pôsobenia v policajnom zbore.

Zachvátila ma túžba udrieť ho do tváre. Namiesto toho som držala jazyk za zubami.

Civel na mňa tak dlho, až mi napadlo, či jeho úžas nie je úprimný. „Unesené? Najslávnejší únos v Minnesote po bábätku Lindberghovcov?“ Zagúľal očami. „Nehovor mi, že si o ňom nikdy nepočula.“

Ak si všimol, že som zovrela ruky do pästí, nekomentoval to.

„Došlo k nemu v roku 1980 v Leech Lake, asi pätnásť míľ severozápadne odtiaľto.“ Stále držal v ruke vrečko a mieril naň lúčom baterky. Krv na príviesku v tvare srdca mala čiernu alebo rubínovú farbu, v závislosti od toho, ako na ňu dopadalo svetlo. „V tom čase som bol strážnikom o jedno mesto ďalej. Tri dievčatá – dve sestry a ich kamarátka – sa vybrali na prechádzku do lesa. No vyšlo z neho len jedno. Chápeš, že vtedy si ešte nebola na svete, ale ani si ten nevyriešený prípad nevidela?“

Nedlžila som mu žiadne vysvetlenie, ale keby som mu nejaké poskytla, povedala by som mu, že spisy BCA obsahujú viac než tristo nevyriešených prípadov. Nebola som v tíme dosť dlho na to, aby som si nejaký zvolila a viedla ho. Práca analytičky znamenala, že som pracovala na čomkoľvek, k čomu ma Chandler prideliť, čo v sebe väčšinou obsahovalo tvorbu časovej osi a prehrabávanie sa v starých spisoch hľadajúc niečo, čo pôvodným vyšetrovateľom uniklo. Chandler rád vravieval: „Odpoveď je takmer vždy v spise.“ Práve preto sa k nám policajti zvyčajne správali defenzívne, hoci to boli oni, kto nás zavolať. Všetci prahnú po spravodlivosti, lenže málokto z nás ju chce dosiahnuť na vlastný úkor.

Comstock pochopil moje mlčanie po svojom. „Dievča, ktoré vyšlo z lesa?“ pokračoval. „Nasledujúce týždne bolo nemé ako mníška. Po odchode z lesa malo jediné zranenie. Kráčalo po takom rozpálenom chodníku, že mu ho museli odrezávať z chodidiel. Žena, ktorá to dievča našla, tvrdila, že páchlo ako pomaly opekaná bravčovina. Vraj to dievča vôbec nevnímalo. Iba zízalo priamo pred seba, akoby ho niečo vystrašilo na smrť.“

Oddelenie sa od svojho tela je bežná reakcia na traumu, ale urobiť to tak dokonale, že necítite, že sa vám peču chodidlá? Pri pomyslení, čo to úbohé dievča asi videlo, mi zovrelo srdce.

„Môžeš si byť istá, že v roku 1980 každý v štáte vedel, ako tie dievčatá vyzerali a čo presne mali na sebe v ten deň oblečené. Celé týždne to bolo

na titulných stranách všetkých novín a na každom kanáli. Dve z dievčat, to, ktoré vyšlo z lesa, a jeho priateľka, ktorá zmizla, mali každé náhrdelník presne ako tento.“ Zatriasol vreckom na dôkazy. „Identické vrátane kamienkov vpredu a dvoch riadkov vyrytých písmen vzadu.“

„Ktorému dievčaťu patril tento?“

Obaja sme sa obrátili na zvuk prichádzajúceho auta, čierneho sedanu patriacemu agentovi Harrymu Steinbeckovi, legendárnemu forenznému technikovi. Bol to taký upätý človek, až ma prekvapilo, že nevzal so sebou aj sedadlo, keď sa postavil. Už predtým som zvažovala možnosť, že bude technikom na tomto prípade. Nepripravila som sa však na nepríjemné teplo v hrudi, keď sa moje podozrenie potvrdilo.

„Dúfam, že nám to tento človek bude vedieť povedať,“ odvetil Comstock a kývol hlavou smerom k autu.

Kapitola 5

Van

Harry sa vynoril zo svojho auta s výrazom, akoby sa zastavil na večierku z päťdesiatych rokov po ceste domov z namáhavej práce v reklamnej agentúre. Hnedé zašpicatené lakovky mal vyleštené, nohavice dokonale vyžehlené a jeho ľanová košeľa bola ideálnym materiálom do tohto dusného ovzdušia. Na hlave mal slamenný klobúk a niesol si so sebou kožený lekársky kufrík rovnakej farby, ako boli jeho topánky a opasok.

Kedysi mi povedal, že pri dverách – v práci a doma – má vždy uložené svoje oblečenie a poľnú výbavu pre situácie ako táto, keď ho zavolali na miesto činu po pracovnom čase. Tvrdil, že scény, ku ktorým nás volali, sú príšerné, všetky tie hrôzy, ktoré si navzájom dokážu urobiť muži, ženy a niekedy aj deti. Nedokázal tie škody anulovať, no z úcty k obetiam a ich rodinám chodil na miesta činu oblečený najlepšie, ako vedel. Ľudia sa často nikdy nedozvedeli, akú starostlivosť vkladal do svojho výzoru, *on* však áno, a rovnako aj dôstojníci na mieste činu.

Stretla som sa s ním pri sanitke, kde sa k nám pridala Kyle.

„Zrejme pochovanie zaživa?“ opýtal sa ma Harry.

Nadvihla som obočie. Harry bol odo mňa len o sedem či osem rokov starší, rozprával však takým spôsobom, akoby bol antický stavec. „Máš pravdu, áno. Obet' je zrejme žena, pravdepodobne niečo po päťdesiatke.“

Harry mal problém s udržaním očného kontaktu, jeho pohľad mal zrejme nutkanie klesnúť nižšie a potvrdiť, že to, čo vidí, sú trhliny

v mojich džínsoch. Potlačila som v sebe túžbu oznámiť mu, kde som bola, keď ma sem zavolali, aby vedel, že som sem neprišla takto oblečená naschvál. Tvrdo som pracovala na tom, aby som potlačila tú časť mojej osobnosti, ktorej záležalo na tom, čo si ľudia myslia o mojom výzore. Nechcela som ju prebúdzat ani v Harryho prítomnosti.

„Nejaké identifikačné informácie?“ zaujímal ho.

Zavrtela som hlavou a kývla na svedka stojaceho niekoľko stôp za nami, stále sa opierajúceho o sanitku. Tiahol z neho nepríjemne ostrý pach. Keď sme k nemu prišli, zdvihol hlavu, potom ju však opäť zvesil.

„Toto je pán Shaw. Objavil obeť.“ Odkiaľala som si. „Urobil všetko, čo sa dalo, aby jej zachránil život.“

Shawovi sa zachvela sánka, oči mu na ostro rezanej tvári žiarili ako drahokamy. Vrstvy jeho tričiek – napočítala som štyri – mali spočiatku pravdepodobne rôzne farby, všetky však postupom času vybledli do odtieňov hnedej.

„Ale nestačilo to, všakže,“ skonštatoval.

„Som agent Steinbeck,“ predstavil sa Harry, sňal si klobúk a pristúpil bližšie k nemu. Natiahol k nemu ruku, ale keď si všimol dorážané, skrvavené prsty pána Shawa, opatrne ju stiahol. „Potrebujete lekársku starostlivosť.“

„Nechcem ju,“ odsekol pán Shaw. Bol taký zronený bolesťou, že bolo ťažké odhadnúť jeho vek. Šesťdesiat? Sedemdesiat?

Harry vrhol pohľad na centrum pozemku. „Koľko ľudí bolo na scéne?“

„Detektív Comstock,“ začala som a napadlo mi, ako budú s Harrym vychádzať. „To je ten chlap, ktorý stojí pri diere. Tvrdí, že traja privolaní policajti sa držali mimo scény, takže nám zostávajú záchranári, ktorí potvrdili úmrtie. A tuto pán Shaw.“

V zornom poli sa mi zjavila dodávka technikov BCA. Harryho tím. Kým parkovali, Harry sa stále sústredil na mňa. „Videla si obeť?“

Bola to formálna otázka. Sledoval ma, ako som odchádzala z miesta činu.

„Videla,“ odvetila som a pomasírovala si prstami čelo. Nočná mora minulej noci ma pripravila o hlboký spánok a hrôza zo ženy pochovanej

zaživa bola ako závažie pripevnené o môj krk. Predsa sa mi však uľavilo, keď som uvidela Harryho. Spoločne sme pracovali na jednom prípade zvanom Vrahyňa Sladký čaj, ktorý nás zaviedol na Costa Ricu.

Vedela som, že Harry je dobrý agent. Najlepší.

„Výborne,“ poznamenal vo chvíli, keď jeho tím vystúpil z dodávky a začal z nej vynášať vybavenie. „Môžeš nám opísať situáciu.“ Obrátil pozornosť ku Kyleovi. „Agent Kaminski, prosím, požiadajte členov policajného zboru, aby pomohli môjmu tímu s inštaláciou svetiel okolo scény. Oblasť stopäťdesiat stôp každým smerom od hrobu považujem za hlavné miesto činu.“

„Idem na to,“ vyhlásil Kyle a odstúpil.

Nadobudla som dojem, že Kyle má chuť vykrikovať rozkazy, slúžilo mu však k cti, že prišlo k policajtom čakajúcim na opačnej strane sanitky a začal im niečo vysvetľovať tichým hlasom, pričom ukazoval na mňa a na Harryho. Dve policajtky si prezerali Harryho s neskrývaným obdivom. Nemohla som im to zazlievať. Bol to dobre vyzerajúci muž.

Harry hodil schvaľujúci pohľad na moje rukavice a návleky na topánky. „Kým navštívime scénu, môžeš mi pomôcť získať dôkazy od pána Shawa, aby sa mohli ošetriť jeho zranenia?“

Prikývla som a zovrela pery do tenkej linky.